

David Selvas, Ramon Pujol, Josep Maria Pou i Lluís Homar protagonitzen *Terra de ningú* a la Sala Petita del TNC. MAY / ZIRCUS-TNC

Harold Pinter, paraula de xaman

Crítica

'Terra de ningú'
TEATRE NACIONAL
17 d'octubre

JUAN CARLOS OLIVARES

La pureza és difícil de digerir. *Terra de ningú* és teatre en estat pur. Teatre en el seu sentit més primigeni: la paraula del xaman. Britànic i del segle XX. En aquest magistral text de Harold Pinter importa tant el que es diu com el que queda sense dir. La matèria fosca de l'Univers. És una obra sobre la memòria insistint en el present. És una comèdia filosòfica i filològica que tensa l'estómac per la nuesa emocional dels seus personatges centrals. Una suma de paradoxes que la fa irresistible sense obligar-te a comprendre-la. El xaman crea realitats, obre estats de consciència, no sentència dogmes.

Potser tot això sona poc pinterià, i sembla una reflexió més pròpia del

Moviment Pànic, de Jodorowsky i Raval. Pinter no es troba entre ells, però en canvi *Terra de ningú* expel·leix l'energia còsmica de la lluita de forces oposades que es disputen l'ànima del senyor Hirst: la foscor (l'oblit) representada pels dos servents, i la llum (la memòria) representada pel poeta (Spooner) que teixeix una teranyina de sentències, paràboles, aforismes, preguntes retòriques, en què intenta atrapar el seu amfitrió per despertar-li la curiositat i els records. Un salvavides elaborat només de paraules.

Xavier Albertí deixa que aquest sortilegi literari escrit per Pinter s'expandeixi i respiri lliurement per l'escenari central de la Sala Petita del TNC. El quartet d'excel·lents intèrprets surt convençut de la transcendència oculta dels seus personatges, amb un realisme que és aparença calculada. Hi ha alguna cosa en l'impecable treball de tots que transmet la brutalitat d'un combat subterrani a mort. Intens el de David Selvas i Ramon Pujol, i reverencial el de Lluís Homar (Spooner) i Josep Maria Pou (Hirst). Gran davant del seu abisme. ■